

Rusu Szidónia

OTTHON

amikor másodikat fordul a kulcs,
akkor kezdesz el sírni.
itt szabad.
az egyedül lakásban van valami szép:
hagyhatsz mosatlant úgy,
hogy senki sem aggódik a mentális
épséged miatt.
járhatsz meztelenül úgy, hogy
senki sem fél melléd feküdni.
és ha nincs tejed a reggeli
kávémellé, büntudat nélkül kortyolhatod.
a klotyón addig tinderezhetsz,
amíg csak akarod.
énekelhetsz a zuhanyon túl is,
s az ágyneműcserét lehazudhatod,
valahányszor hazahozod
az új kedvesed.
itt szabad előre fizetni villanyszámlát,
egyedül mosni bugyit,
s tartani kéretlen galambokat.
csak akkor kezdesz el sírni,
mikor másodikat fordul a kulcs.
tudod, itt szabad.

JÁTÉK

metszőollóval vágtaal le, hogy vízbe tegyél,
a konyhaasztalod közepére. érezni akartad
az illatot, ami betölti a teret, a textúráját
a testemnek. minden nappal kicsit többet

vágtál le belőlem, hátha megmaradok.
én meg hetekig őriztem az illatot, hogy
kellemes legyen neked hazajönni.
mert sötétek a falaid, dohos a párnád,
penészes lábnyomok járnak át a szobát.
később a szádba is vettél. érezni akartad
a testemnek a textúráját. forgattál, ízlelgettél,
lenyelni nem tudtál. mint ahogyan semmit sem
már hosszú évek óta. az a részem végül a toalettben,
majd valami koszos csövekben végezte.
pár napig még veled voltam. majd lassan fakult el.
először az illat. majd a testem.
összeaszott, száraz csont lettem.
a kapu előtti szemétkébe tettél. semmi ceremónia,
semmi búcsú. hiszen te sosem búcsúzol.
gyorsan elszállítottak. bedaráltak. ezer és ezer test közé vegyítve,
így nem is érzem. már nem tudom, mi tartozik hozzám.
csak a gyökereim fájnak ott a kertben, amióta leszakítottál.

*Ablak, 2012
(70 x 70 cm, olaj, vászon)*